

ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ
8η Νοεμβρίου 2016

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι στὴν ζωὴ μας

6

ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
Πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν

Ἡ ὠραιότητα τῶν Ἀγγέλων δὲν περιγράφεται* «Τὶ ὁμορφιὰ ἦταν αὐτὴ, Θεέ μου!»

Γύρω στὸ 1960-62 εἶχα γνωρίσει στὸ Ἅγιον Ὅρος ἕναν Ἀσκητὴ ἀπὸ τὴν Καψάλα, τὸν πατέρα Θεόφιλο, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων μοῦ διηγήθηκε κάποια πράγματα γύρω ἀπὸ τὴν ζωὴ ἐνὸς Ἐρημίτου, τοῦ Γέροντος Χαραλάμπους τοῦ «κομποσχοινᾶ», ὁ ὁποῖος τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ ἐξῆσε στὴν ἄγρια περιοχή τῆς Καψάλας. **Ε**λέγετο δὲ «κομποσχοινάς», διότι σὰν ἐργόχειρο καὶ διακονημὰ του εἶχε τὸ νὰ πλέκη κομποσχοίνια.

* * *

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς ἦταν στὴν Ἀθήνα ὁ Γερο-Χαράλαμπος καὶ τότε γνώρισε μία γριούλα Μοναχὴ, ὀνόματι Μακαρία, Μικρασιάτισσα, ποὺ καλογέρευε μόνη τῆς σ' ἕνα μικρὸ ἀπέριττο φτωχικὸ σπιτάκι. Ἦταν σωστὸς ἐπίγειος ἄγγελος.

«**Α**ξιώθηκα μὲ τὴν εὐχὴ τῆς», ἔλεγε, «νὰ δῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος οὐράνιους Ἀγγέλους.

Αὐτὴ ἡ Γερόντισσα εἶχε μία Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γλυκοφιλούσας, πολὺ θαυματουργή, ποὺ τὴν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία.

Κάποια μέρα, τότε, στὴν Κατοχὴ, μὲ πῆγε σὲ μία σπηλιὰ στὰ βουνὰ τῆς Πεντέλης, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ κάνουμε τριήμερη νηστεία, ἀγρυπνία καὶ προσευχὴ γιὰ τὴν πείνα, τὴν γύμνια, τὰ βασανιστήρια τῆς Γκεστάπο, τοὺς τόσους σκοτωμοὺς καὶ γιὰ ὅσους ὑπέφεραν ἀπὸ τὶς πολλὲς κακουχίες.

Τὴν ἡμέρα εἶχαμε ἀναμμένο ἕνα κανδηλάκι μπροστὰ στὸ Ἅγιο Εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. **Τ**ὴ νύχτα ὅμως τὸ σβήναμε, γιὰ νὰ μὴ γίνουμε ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς.

Τὴν δευτέρη ὅμως νύχτα ἐντελῶς ξαφνικὰ ἕνα ἀστραφετρὸ οὐράνιο τόξο κύκλωσε τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας. **Λ**άμψι καὶ ἀκτινοβολία, ἄλλο πρᾶγμα..., ἔξω ἀπὸ τὸν γήινο κόσμον ποὺ ζοῦμε.

Δὲν ἄντεξα, ἔπεσα κάτω καὶ ἄρχισα ἀμέτρητες στρωτὲς μετάνοιες..., δὲν ξέρω πόσες. **Κατάκοπος** ἀκούμπησα στὸν βράχον τῆς σπηλιᾶς καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ἄρχισα νὰ λέγω συνεχῶς τὴν “Εὐχὴ”: “Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”.

Σὲ λίγο μὲ φωνάζει ἡ Μοναχὴ καί, ἀνοίγοντας τὰ μάτια μου, ἀντίκρυσαι ἔκπληκτος ὑπερουράνιες ὑπάρξεις.

Ἄγγελοι περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας! **Ἀ**πὸ τὴν μιὰ

μεριά της σπηλιάς έμπαιναν, κι από την άλλη έβγαιναν. **Τι** όμορφιά! **Ή** δέ ώραιότητα τών Άγγέλων δέν περιγράφεται... **Τά** πρόσωπά τους όλόλαμπρα, ό χιτώνας τους φωτεινός, τά μαλλάκια τους όμορφα ριγμένα πρός τά πίσω, οί φτεροϋγες τους άνοικτές! **Μόλις** δέ έφθαναν στην Εικόνα της Παναγίας, μάζευαν τίς φτεροϋγες τους, σταύρωναν τά χέρια τους και προσκυνούσαν την Θεοτόκο!

Έκλεισα τά μάτια, γιατί δέν θεωρούσα τόν εαυτό μου άξιο και ίκανό νά βλέπω Άγγέλους.

Έμοιαζαν όλοι τους. **Έ**λάχιστα διέφεραν, άπλώς και μόνο για νά δείχνουν ότι είναι διαφορετικά πρόσωπα ό ένας από τόν άλλο, ένώ ήσαν κατά πάντα ίδιοι.

Δέν σκέφθηκα νά παρακαλέσω εκείνη την ώρα την Παναγία νά δώση εύλογία για νά μου πούν τά όνόματά τους! **Έ**κείνη την ώρα δέν σκέπτεσαι τό παραμικρό. **Μόνο** κοιτάζεις και χάιρεσαι, άπορείς, θαυμάζεις... **Νοιώ**θεις άπέραντη εύτυχία. **Ο** φόβος έξαφανίζεται.

Πέρασαν και Αρχάγγελοι, οί όποιοι ξεχώριζαν λιγάκι από τούς Άγγέλους γιατί είχαν κάτι ρίγες πάνω στο ένδυμά τους.

- **Θ**εέ μου και Κύριέ μου, άνεφώνησα, όντως Σου ύπεραξίζει νά περιβάλουν τόν Ούράνιο Θρόνο Σου τέτοιες έξαισιες άκτινοβολούσες ούράνιες ύπάρξεις! **Ως** θαυμαστά τά έργα Σου, Κύριε, ούράνια και επίγεια!...

Τι όμορφιά ήταν αυτή, Θεέ μου! **Τι** όμορφιά! **Τι** κάλλος! **Τι** θεία εύφροσύνη από την άφατη εκείνη ώραιότητα τών Άγγέλων!...».

* * *

Και τότε ξαφνικά, ό Γερο-Χαράλαμπος ρωτήθηκε από τόν πατέρα Θεόφιλο, άν είδε ποτέ και δαίμονες.

«**Φ**υσικά, άπάντησε. **Ό**πως συμβαίνει και σέ κάθε πιστό Χριστιανό, πού άγωνίζεται με την καρδιακή προσευχή, με τό “Κύριε, Ίησού Χριστέ, έλέησόν με”, αλλά με πίστι δυνατή και με ταπεινώσι.

Νά, και χθές βράδυ είχε έλθει ένας και μ’ ένοχλούσε συνεχώς και δέν μ’ άφηνε νά λέω την “Εύχή”, ούτε και νά κοιμηθώ έστω και δέκα λεπτά.

Κάποια στιγμή μου λέγει ό δαίμονας:

- **Μή** λές αυτό τό Όνομα και μήν τραβάς αυτό τό σχοινί (έννοούσε τό κομποσχοίνι), και έγώ δέν θα σέ ξαναπειράξω.

- **Ο**ύστ από ’δώ, κοπρόσκυλο, του είπα, έγώ την “Εύχή” θα την λέγω, γιατί προσκυνώ και πιστεύω στη παντοδυναμία του Όνόματος του Ίησού Χριστού. **Γι**’ αυτό και στο πανάγιον Όνομά Του σέ έπιτιμώ νά έξαφανισθής άμέσως από μπροστά μου, άφού δέν έχεις καμμιά έξουσία.

Και έξαφανίστηκε...

Άλλοτε πάλι μόνο με τό “Θεοτόκε Παρθένε, χάιρε Κεχαριτωμένη Μαρία...” οί δαίμονες έγινοντο άφαντοι, αφήνοντας πίσω τους μία άπαίσια

βρώμα. Τὴν δυσωδία ὅμως τῶν δαιμόνων τὴν διέλυε ἀμέσως ἡ εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...”**Ἐ**χουν καὶ μία ἄγρια μούρη..., πολὺ ἀπαίσια!».

Ὅταν ἦταν ἄρρωστος ὁ Γέροντας Χαράλαμπος ὁ «κομποσχοινάς» καὶ δὲν μπορούσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὶς σανίδες ποὺ ἦταν ξαπλωμένος, ἔπαιρνε τὸ μπαστούνι του καὶ λέγοντας τὴν “Εὐχή” τοὺς κτυποῦσε μὲ αὐτό.

Συνήθως ἔλεγε: «Δὲν τοὺς χωνεύω καθόλου».

* * *

Κάποτε εἶπε στὸν πατέρα Θεόφιλο, ὁ ὁποῖος μοῦ διηγήθηκε ὅλα αὐτά, τὰ ἑξῆς:

«Νὰ λέγῃς τὴν “Εὐχή” συνεχῶς, μέρα-νύχτα καὶ πότε-πότε νὰ παρακαλῆς καὶ τοὺς Ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, καὶ ἐκεῖνοι θὰ ἔρχονται καὶ θὰ σὲ σκεπάζουν μὲ τὶς φτεροῦγες τους.

Ὅμως καὶ σὺ νὰ φυλάγεσαι ὅσο μπορείς. **Ἄ**νυστακτη ἡ προσοχὴ στοὺς λογισμοὺς σου, στὴν γλώσσα καὶ στὶς αἰσθήσεις. **Κ**αὶ λέγοντας τὴν “Εὐχή” ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς σου, θὰ χορτάσης Χριστό. **Κ**αὶ μετὰ θὰ ἔλθουν γλυκὰ τὰ χαρισματικὰ δάκρυα καὶ θὰ πλημμυρίσης ἀπὸ οὐράνια ἀγαλλίασι καὶ βεβαιωμένη τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας σου.

Μόνο στὴν θεία Του μακροθυμία καὶ εὐσπλαγχνία νὰ προσβλέπουμε. **«**Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με. **Κ**ύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με. **Κ**ύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς”. **Ὁ**ικτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνηεῖ”. **Σ**ωστό. **Ὁ** Κύριος εἶναι “οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων...”, ἀλλὰ ἄς προσέχουμε ὅλοι, διότι παρακάτω λέγει: “...ἐπὶ τοὺς φοβουμένους Αὐτόν”. **Εἶ**ναι ἐλεήμων καὶ μακρόθυμος, ἀλλὰ ὄχι σ’ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν χωρὶς φόβο Θεοῦ καὶ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ Μυστήριά της.

Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ποτὲ δὲν εἶναι μόνος του. **Π**άντα μαζί του εἶναι ὁ Χριστός, ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἄγγελός του, ἀρκεῖ νὰ λέγῃ τὴν “Εὐχή” καὶ νὰ τηρῇ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

* * *

Ὁ Γέρον Χαράλαμπος πρέπει νὰ ἐκοιμήθη ἐκεῖ, στὸ Ἐρημητήριό του στὴν Καψάλα, σὲ ἡλικία 83 μὲ 84 ἐτῶν, ἴσως καὶ λίγο παραπάνω.

Ἐκεῖ στὸ φτωχοκαλυβάκι του ἔνοιωθε καὶ ζοῦσε σὰν βασιλιάς. **Δ**ὲν εἶχε οὔτε τὴν παραμικρὴ ἄνεσι. **Ὅ**μως, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστι του πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστό καὶ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τὴν Παναγία μας, τὸν ἔκαμαν τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο πάνω στὴν γῆ καὶ βαθύπλουτο ἀπὸ τὰ πνευματικὰ καὶ οὐράνια χαρίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχε στολίσει ὁ Θεός.

Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή του...

(*) **Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου**, Οἱ Ἀναβαθμοὶ στὴν ἐν Χριστῷ πορεία, σελ. 120-124, Πειραιᾶς 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.